

«τριακόσαιοι και μία ημέραι» χωρίς να διέλθη τῆς οἰκίας της, ἕως οὗτου νόκτα τινὰ εἰσβάλλει αἰφνιδιαστικῶς εἰς αὐτήν, εἰσέρχεται κατ' εὐθείαν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς νέας καὶ μετ' ὀλίγον ἐπιτυγχάνει τὸ ποθοῦμενον. Ἡ ἀπατηθεῖσα ἀντιλαμβάνεται τί ἔπαθε, θρηνεῖ, ἀλλ' ὁ νέος εἶναι ἰταμὸς πλέον καὶ σκληρόκαρδος καὶ εἰρωνεύεται τὴν ζητοῦσαν πρὶν τὸν γάμον· διὸ καὶ ἐκσπᾶ αὐτῆ εἰς κατάρας ἐναντίον του· τὸ δλον ποίημα δὲν εἶναι ἀδόκιμον· ἔχει εἰδυλ-
 λιακὸν χαρακτήρα, ἀφέλειαν καὶ χάριν εἰς τὴν διήγησιν, ὡς καὶ εἰς τὴν ἀναπαράστασιν τῶν αἰσθημάτων. Ἡ ἔρις τῶν δύο ἐραστῶν περιγράφεται ζωηρῶς, καὶ αἱ ἐκατέρωθεν ἀντεγκλήσεις ἔχουν φυσικότητα καὶ χαριτολογίαν συνάμα. Μολονότι πρόκειται περὶ ἐξαπατήσεως καὶ ἀτιμώσεως κόρης, ἡ φράσις εἶναι, δύναται τις νὰ εἴπῃ, σεμνὴ καὶ ἡ ἀφήγησις τοῦ συντελεσθέντος ἐκδιασμοῦ γίνεται ἀπολύτως ποιητικῶς. Οἱ χαρακτήρες τῶν δύο ἡρώων διαγράφονται καθαρῶς· ὁ νέος εἶναι πεπειραμένος εἰς τὴν ἄγρην τῶν ἐρωτικῶν θυμάτων, ἐραστὴς πονηρός, ἡ δὲ νέα ἀφελὴς καὶ ἄδολος τοὺς στοχασμοῦς, μὲ σωφροσύνην φυσικὴν καὶ οὐχὶ ἐξ ὑπολογισμοῦ. Τὸ δλον ποίημα φαίνεται ὡς πρεῖόν γνησίως ἑλληνικὸν καὶ ἀπεικονίζει καθαρῶς ἀντιλήψεις καὶ ἰδέας, αἱ ὁποῖαι δὲν ἔλειψαν ἀπὸ τὸν ἑλληνικὸν λαόν. Ἡ γλώσσά του εἶναι ἐντελῶς λαϊκὴ καὶ δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς κάλλιστον παράδειγμα ποιητικῆς γλώσσης κατὰ τὸν 15ον αἰῶνα. Ὁ χρόνος κατὰ τὸν ὁποῖον ἐγράφη δὲν εἶναι ἐπακριβῶς γνωστός· πάντως ἕμως δὲν εἶναι νεώτερον τοῦ 15ου αἰῶνος ¹.

1. Ὁ Legrand ὡς ἀνωτέρω σελ. XVIII - XX λέγει, ὅτι τὸ ποίημα ἀνάγεται εἰς ἐποχὴν πρὸ τοῦ 16ου αἰῶνος. Ὁ Ψυχάρης εἰς α', I, σελ. 20 υποστηρίζει, ὅτι ἐγράφη περὶ τὰ μέσα ἢ τὸ τέλος τοῦ 16ου αἰῶνος εἰς Κρήτην ἢ Κωνσταντινούπολιν. Τῆς αὐτῆς γνώμης εἶναι καὶ ὁ Κρουμπάχερ (εἰς α', Β, σελ. 65). Ἀλλὰ τὸ χειρόγραφον, εἰς τὸ ὅποιον ὑπάρχει τὸ ποίημα, ἠγοράσθη παρὰ τοῦ Αὐστριακοῦ πρεσβυτοῦ Augier Bubesq περὶ τὰ μέσα τοῦ 16ου αἰῶνος· πάντως λοιπὸν θὰ εἶναι ἀρχαιότερον τοῦ χρόνου αὐτοῦ, διότι καὶ ὁ Bubesq δὲν θὰ ἠγόραζε χειρόγραφον σύγχρονόν του ἐντελῶς. Ἄν δὲ ἡ γνώμη τοῦ Legrand εἶναι ἀληθὴς—καὶ φαίνεται νὰ εἶναι τοιαύτη—τότε ἔχομεν νὰ παρατηρήσωμεν καὶ εἰς τὸ ποίημα τοῦτο ὅσα παρατηρήσαμεν περὶ ὁμοιοκαταληξίας καὶ εἰς τὸ «Ἐρωτικὸν Ἀλφάβητον».

